Ч. 61 (11.402). Львів, середа 20. березня 1929. Рік LVXII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41.
„ Друкарні 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Проект нового закона про збори.

Варшава, 17. березня 1929.

Конституційна Комісія Сойму ухвалила вже в III-му читанні проект нового закона про збори, який має обовязувати на цілій території Польщі і змінити всі дотеперішні ріжнородні приписи в цій справі.

По думці нового закона право *скликувати збори* мають лише повнолітні громадяни польської держави. Брати *участь у зборах* мають право всі мешканці, себто і чужинці (напр. наші еміґранти з Вел. України).

Новий закон розріжняє збори *публичні* (себто загально доступні) і *непубличні* (доступні лише для запрошених або особисто знайомих осіб).

Публичні збори, без огляду на те, чи відбуваються в замкнених льокалях чи під голим небом, вимагають лише письменного зголошення до відповідного староства, або найближчого постерунку поліції, найпізніше на 24 год. перед зборами. Збори, яких час і місце подано до прилюдної відомости (нпр. оголошено в часописах) не вимагають окремого попереднього зголошення.

Всілякі *збори селян*, робітників фізичних чи умових, збори, яких предметом нарад є справи піднесення господарського положення, добуття кращих умовин праці чи підвишки платні, — не вимагають навіть зголошення, хоч би відбувалися під голим небом.

Дозволу влади на відбуття зборів ніколи не треба; однак влада має право зголошені публичні збори згори заборонити, а то в випадках, коли збори скликано: 1) з порушенням приписів закона про збори; 2) з нарушенням карного закона; або 3) коли збори під голим небом загрожували би — очевидно з технічних оглядів — публичній безпеці і порядкові. Таку заборону з мотивами належить доручити тому, хто збори скликує.

Зголошення зборів має обіймати: 1) Імя і прізвище щонайменше одної особи, що скликує збори; 2) її адресу в місцевості, де збори мають відбутися, (хоч би скликуючий сам там не мешкав; подана адреса потрібна на те, щоби на ту адресу вислано посвідку зголошення, ев. заборону); 3) предмет нарад зборів та мову нарад (якщо наради будуть вестися також в мові непольській): однак мова нарад не може творити причини заборони зборів; 4) час і місце нарад. Господар зборів (поняття господаря буде нижче вияснене) може змінити час і місце зборів у тій самій місцевості, однак має донести про це перед зборами.

Непубличні збори у замкнених льокалях не вимагають жадного зголошення. З цеї постанови користають: 1) збори, яких учасники знані є особисто скликуючим, або мають поіменні запрошення; 2) збори і засідання всіляких органів леґальних товариств, яких статути передбачують засідання чи збори (напр. засідання виділів чи загальні збори товариств); 3) збори членів політичних організацій. Представник влади має лише право сконтролювати, чи скликані збори відповідають повищим вимогам, а коли би цих вимог не виконано і хиби не дались зараз усунути — має право збори розвязати.

Не вимагають далі зголошення всілякі *релігійні зібрання чи обходи* та зібрання в товариських цілях.

Новиною в проекті є інституція т. зв. *господарів зборів*. *Кожні збори* (отже і непубличі) мусять мати господаря. Господарем є в першій мірі цей, хто збори скликує, а як більше осіб збори скликує, то господарем є перший підписаний. Господар має право свої функції відступити іншій особі на зборах; збори можуть вибрати провідника (голову) лише за згодою господаря. На голову зборів, чи то на особу господарем десиґновану, переходять права й обовязки господаря. За господаря на зборах статутових товариств уважається особи, покликані статутом до ведення зборів. Господарем може бути лише особа, що має право громадянства (отже чужинці є виключені).

Господар зборів має обовязок дбати про удержання спокою і порядку та має право збори розвязати. (Внесок уряду ішов в тім напрямку, щоби на господаря наложити *обовязок* розвязати збори в деяких випадках, якщо нема представника влади; іншими словами, щоби господар зборів був відповідальний перед владою за спокій і порядок на зборах. Однак дотичний внесок уряду перепав).

Господар має право *видалити зі зборів*: 1) особи, що не мають права брати участи в зборах (нпр. особи узброєні, а на політичних зборах особи нижче 18 літ); якщо збори скликано для точно означених груп, напр. для членів якоїсь політичної партії, то господар має право видалити непокликані особи; 2) особи, що своєю поведінкою унеможливлюють наради або силою хочуть нарадам перешкодити. Особи, візвані господарем зборів до залишення зборів, — мають збори покинути, а присутній представник влади має господареві в цім напрямку домогти.

Адміністраційна влада має право вислати на публичні збори одного або двох (не більше) представників, яким треба призначити відповідне місце на зборах. Представник влади має право розвязати збори, якщо вони відбуваються з нарушенням постанов закона про збори, коли перебіг зборів загрожує очевидно і безпосередньо публичній безпеці, або порядкові, та коли на зборах прийде до такого замішання, яке не дасться усунути без розвязання зборів. Поки представник влади збори розвяже, має звернутися до господаря зборів з увагою про конечність усунення причин, які викличуть розвязання і щойно у випадку безуспішности поновної уваги може збори розвязати. На домагання господаря зборів, яке треба зголосити до 3 днів, влада має протягом дальших 3 днів подати на письмі причини розвязання зборів.

Специяльні постанови обовязують всілякі *збори академічної молоді* в межах академічних шкіл.

Утруднення передбачує постанова про зїзди (*з виїмком політичних зїздів*, які є вільні від зголошення). Про зїзди треба повідомляти 3 дні наперед і то: 1) староство, якщо зїзд обіймає лише терен одного повіту; 2) воєвідство, якщо зїзд обіймає лише терен одного воєвідства; та 3) міністерство внутрішніх справ у всіх інших випадках.

Натомісць з привілеїв користають *справоздавчі віча послів і сенаторів*, які не вимагають зголошення і не можуть бути згори заборонені, а розвязані можуть бути лише на випадок очевидного і безпосереднього загрожения публичної безпеки. — Не вимагають також зголошення і не можуть бути згори заборонені збори передвиборчі (в справі виборів до сойму, сенату і самоврядних установ).

Всякі *повідомлення* і письма в справі зборів є вільні від стемпля. *Відклики* в справах зборів мають бути до 24 год. предложені вищій інстанції і нею за 5 днів полагоджені, а рішення до дальших 3 днів доручене стороні. За переступство закона грозить кара до 300 зол., або арешт до 2 тижнів; орікає повітовий суд (ґродський).

Проектований закон є великим поступом в порівнанні до обовязуючих тепер законних приписів про збори. Є він поступом у порівнанні з обовязуючим у Східній Галичині австрійським законом про збори з 15. II. 1867, а незвичайно важким кроком вперед на Волині, де цей закон ухилить обовязуючий там досі розпорядок Ґенерального Комісаря Східних Земель з 25. V. 1919 р., що на ділі всякі збори унеможливлює. Нинішній уклад сил у Соймі каже сподіватися, що принятий конституційною комісією і зреферований вище проект того закона найде більшість.

На конституційній комісії представниками *Українського Клюбу* були: д-р І. Блажкевич і в заступництві недужого посла С. Хруцького — І. Заваликут, які поставили низку поправок, із котрих деякі були приняті.

Пос. д-р І. Блажкевич.

Льойд Джордж про версайський договір.

Його замітки на маргінесі мемуарів Черчіля.

Цими днями в Льондоні появився останній, четвертий том споминів одного з найвизначніших анґлійських державних мужів, Уінстона Черчіля. Цей том має особливий інтерес, бо автор обговорює в ньому справу мира у Версалю, справу репарацій, обезброєння, мілітарного забезпечення Франції і нарешті більшовизму, коротко кажучи, справи, які ще й досі мають пекучий інтерес.

Льойд Джордж обговорює на сторінках „Нью Фрає Пресе" цей том споминів Черчіля, а при цій нагоді дає деякі свої дуже цікаві замітки про мировий договір у Версалю. Ці замітки тим цікавіші, що походять від одного з тих, що належали до славетної і страшної „ради чотирьох" у Парижі.

Насамперед Льойд Джордж звертає увагу на трудність їх становища: війна тільки що скінчилася, вони мали виробляти умови мира з Німеччиною, але Франція стратила у війні півтора міліона, британська держава майже міліон, а Італія пів міліона своїх молодих людей. І він твердить, що Клемансо при всій своїй твердости супроти німців був ще дуже здержливий, бо Поанкаре і ґенерал Фош домагалися безоглядної анексії всіх німецьких земель на лівому березі Райну.

Та ще цікавіші його уваги про Вільсона, цього славетного американського ідеольоґа міжнародньої справедливости й прав усіх народів на самоозначення. Він твердить, що власне Вільсон домагався, щоби весь Шлеськ віддано Польщі, а це на його думку мусіло би довести неминучо до повстання і проголошення нової війни Німеччині. Взагалі Вільсон ніяк не міг помиритися з фактом, що Німеччина має далеко більше населення ніж Франція, і всякими способами старався зменшити обсяг німецької держави. Тільки на рішуче домагання британської делегації „вимушено", як висловився Льойд Джордж, від союзників, що вони згодилися взяти справу Шлеська на плєбісцит.

Не менше цікавими є міркування Льойд Джорджа про те, чому не встановлено в мир. договорі суми репарацій з боку Нім. На його думку, якби тоді встановлено цю справу, вона була би такою високою, що Німеччина при найліпшій волі не могла би сплачувати її, а це могло би повести до нових конфліктів. Відкинення Америкою мирового договору дуже ускладнило справу репарацій, бо в репараційній комісії, зложеній без участи Америки, одинокої безпосередньо не заінтересованої держави, перевагу здобули Французи. І доперва утворення комітету Доза поліпшило справу й поставило її на діловий ґрунт.

Розвязання „Союзу Українок" у Львові.

В останній хвилі довідуємося, що львівське Ґродське Староство розвязало українську жіночу організацію „Союз Українок" за те, що вона мала займатися політичною діяльністю. Безпосереднім мотивом розвязання Т-ва має бути участь деяких членів Союзу у збірці жертв на політичних вязнів у часі панахиди за душу бл. п. Ольги Басарабової. Про подробиці розвязання подамо завтра. Нині зазначуємо ще тільки те, що книги і шафи з майном Т-ва адміністраційна влада опечатала.

На парляментарній арені.

СПРАВА СУДУ В НОВІМ СЕЛІ.

Зміст реферату посла д-ра В. Загайкевича і промови посла д-ра С. Барана на засіданні сойму дня 15. ц. м.

Від імени правничої комісії *пос. д-р В. Загайкевич* реферував внесок Українського Клюбу в справі заснування гродського суду в Новому Селі, тернопільського пов. та поручив соймові прийняти ухвалу комісії, яка пішла по лінії українського внеску.

Референт зясував, що мова тут радше про реактивування стану, який істнував без перерви від 1854 р. до кінця 1928 р., коли-то розпорядком міністра справедливости з д. 28. XI. 1928 повітовий суд у Новому Селі скасовано, а громади, які до нього належали, розділено поміж повітові суди в Збаражі і Підволочисках. Тому, що на основі 2. ст. декрету про загальні суди для заснування суду треба тепер окремого закону, внескодавці зголосили відповідний законопроєкт і правнича комісія цей проєкт ухвалила. Промовець покликується на сам факт істнування суду у тій місцевости від 1854 р. і тому обмежується лише до найважливіших арґументів, які промовляють за втриманням суду. Отже пригадує, що належало туди 25 громад з 32.000 мешканців, що раньше віддаль від тих громад до суду в Новому Селі виносила від 1 до 14 кільометрів, а нині — до суду в Збаражі чи Підволочисках — виносить від 8 до 24 км., і врешті, що нині, після поділу громад, громади опинилися при іншій окрузі судовій та іншій адміністраційній, чим створено яскраву аномалію. Тому швидкий вимір справедливости, який є головною цілею судівництва, і вигода громадян вимагають реституування у Н. Селі суду.

Пос. Подоський (ББ) зголосив внесок на відіслання справи назад до комісії, бо вона, мовляв, не розглянула меморіялів, надісланих ріжними місцевими організаціями (голос: „це певно виборчі комітети олники!"). Тоді забрав слово посол *д-р С. Баран*, як той, що від ряду літ живе на терені того суду і прегарно знає місцеві умови. Він підкреслив, що пов. суд у Новому Селі був найбільшим судом по скількости справ з усіх доокола чних судів, на доказ чого відчитав детальну статистику. Звернув увагу, що на терені апеляційних судів краківського і львівського на дністі кількадесять судів скасовано чомусь-то лише один-єдиний у Н. Селі, коли тимчасом у богатьох повітах Галичини є по 4 або по 3 суди, і то повітах менших та бідніших, ніж новосільський повіт. Послові Подоському промовець відповів указуючи на факт, що на 25 громад, приналежних раньше до суду в Н. Селі всі громадські ради, та ще й одноголосно, рішили просити реституції суду, та що 17. грудня 1928 р. відбулося у цій справі віче, на якому були всі начальники дотичних громад і понад 1000 громадян усіх трьох національностей, і де ухвалено резолюції, вислані з широким умотивуванням до всіх соймових клюбів. Вкінці промовець заявив, що особисто зібрав інформації, що провідники окружних судів у Тернополі і Львові офіціяльно заявилися за втриманням суду в Новому Селі.

Після того, як пос. Ярузельський (ББ) таки опрокидував потребу суду в Н. Селі, з якого — мовляв — населення не має жадної користи і піднесля аналогічно висловленого погляду представника уряду, референт справи пос. д-р *Загайкевич* застерігся від імени комісії проти закиду посла Подоського, що нібито комісія недокладно розглядала справу, і проти натяку пос. Ярузельського, буцімто внескодавцям залежить у цій справі на чому іншому, ніж виключно на добрі місцевих мешканців. Промовець пригадав велику депутацію, яка наломичала в цій справі до міністра справедливости, складену бюджетовому референтові його ресорту, що не буде скасований ані один суд у Галичині. Арґумент бюджетової ощадности не витримує критики, бо будинок суду в Н. Селі і так законтрактований згори на 2 роки, а судові „роки" і виїздові сесії коштують теж гроші. Таксамо не є правдою, що будинок у Н. Селі є для суду неприδатний. Доказує теж промовець, що в такій справі, в якій є заінтересованих понад 30.000 населення, найбільш авторитетний і остаточно рішаючий голос має законодатна палата.

У висліді принято внесок Укр. Клюбу у 2-му читанні, відкладаючи 3 читання до слідуючого засідання.

СПРАВА ЕКСПОРТУ СВИНЕЙ.

Промова посла О. Луцького на засіданні сойму в дні 15. ц. м.

Промовець зазначує, що вже у своїй промові в ґенеральній дискусії над бюджетом яскраво висказався проти так численних картелів і торговельних синдикатів. В останньому часі само правительство знову утворило новий синдикат, цим разом для експорту безріг і наділило його такими митними пільгами, що в дійсности він є новим монополем. Поза цим синдикатом вже ніхто не матиме змоги вивозити свині поза межі держави. І дотеперішня торгівля свиньми була великим нещастям для головного продуцента свиней, дрібного селянства. Ніде воно не почувалося так безрадним і визискуваним, як на торговицях худоби, особливо свиней. Всежтаки вільна торгівля давала принайменше в теорії змогу конкуренції поміж торгівцями. Монополістичний характер синдикату для експорту свиней не останеться без впливу і на внутрішній ринок і безумовно поменшить на нім можливости дотеперішньої конкуренції торговців, що готово дуже болючо відбитися на продуценті свиней, на дрібнім хліборобі. Внесок Земельної Комісії предложений на нинішне засідання сойму, підкреслює цю небезпеку і осуджує утворений правительством синдикат у двох напрямках: 1) тому, що він є орґанізацією дотеперішніх купців, а не продуцентів і 2) що правительство, надаючи синдикатові монополістичний характер, не забезпечило в вистарчаючій мірі впливу господарським орґанізаціям дрібного селянства на діяльність цього синдикату. Земельна комісія слушно домагається у своїм внеску, щоби правительство перетворило згодом цей купецький синдикат на синдикат продуцентів, що має статися через примусове приймання до синдикату усіх рільничо-торговельних кооператив, які зголосяться в члени синдикату. Тимчасом, має правительство забезпечити господарським орґанізаціям контролю над діяльністю синдикату побіч контролі державного комісаря. Рахуючися з дійсністю, себто з кволістю істнуючих господарсько-торговельних, суспільних орґанізацій, комісія приняла вище згаданий компромісовий внесок і предкладає його соймові і в цім переконанні, що домагання комісії в напрямку контролі уряду і хліборобських орґанізацій над цим синдикатом, та постепенне перемінювання його в орґанізацію продуцентів, буде дійсно проведене. На жаль, уже перші кроки синдикату зраджують, що він не бажає такого ходу справи. Союз українських хліборобсько-торговельних спілок „Центросоюз" у Львові, який обєднує кругло 2.000 сільсько-господарських кооператив і на території своєї діяльности є єдиною хліборобською орґанізацією, яка дійсно може збирати безпосередньо від селян і масово їх безроги на експорт, зголосив перед двома неділями в синдикаті бажання стати його членом. На це одержав з синдикату відповідь, що приняття „Центросоюзу" в члени синдикату залежить від опінії централі польських господарських товариств у Варшаві. Не до речі ставити нам такі умови і ми на це не підемо. Бесідник звертається до присутного міністра рільництва і домагається, щоби міністерство звернуло увагу синдикатові, що його обовязком є приймати в члени кожну дійсну хліборобсько-торговельну орґанізацію без ніяких зайвих, чужих опіній.

В голосуванні принято резолюцію комісії, яка каже про реорґанізацію синдикату для експорту безроги через прийняття туди також продуцентів.

Троцький про Сталіна.

Кореспонденти німецьких ґазет в Константинополі мали розмову з Троцьким на ріжні теми радянської політики. Троцький мав зазначити, що радянська державність стоїть дуже твердо, одначе він не вірить, щоби Радянський Союз у тому ізольованому становищу, в якому він опинився, міг осягнути своє завдання. Що торкається суперечностей між ним і Сталіном, то вони полягають у тому, що Сталін **„націоналіст"**, а він, Троцький, **інтернаціоналіст**. Як видко, Троцький не міг усвойому розумінні вигадати більшої лайки на Сталіна, як назвати його „націоналістом".

ВОЛОДИМИР БІРЧАК.

БЕЗЖУРНІ ДНІ.[11)]

Оповідання.

(Продовження.)

XI.

Погасли світла у всіх хатах, заснуло все село. Ще тільки блимає лямпа в тій кімнаті на попівстві, що від подвіря. Тут мали спати Грицько, Стецько і Багрій. Багрій і Стецько лежали вже давно, Грицько сидів при столі і, схилившися, писав.

Уже кілька днів ходив задуманий. Нахмарив чоло і втікав від товариства. Повінь почувань і думок обхоплювала, огортала, заливала його, та він не міг ще знайти форми, щоб вилити ті всі почування й мучився.

Огонь кохання до тої, що так довго вже її любив, тужив за нею і снив про неї. Огонь, а в ньому горить його серце... Але ні, не це, не це! Образ огню не віддавав того всього, що ділося з його душі... Й уже в найближчій хвилині ставав перед ним інший образ... Її очі — глибоке безмежне море — криють у собі тисячі таємниць, чадять... І перед ним з давніх спогадів будилося море й він шукав подібностей... Здавалося, вже знайшов: один образ моря в силі віддати частину краси й усіх таємниць її очей... Її голос, щебет соловейка, — її слово, ласкаве, привітне, падає бальсамом на його душу... росою, що канула на сонцем спражену билину... Була його зорею, його щастям, його горем...

Але образи ще плуталися, ще не віддавали всього його чуття, ще не викінчені, один побивав в уяві другий, випирав його... Аж нині увечері заливала його знов хвиля настрою... Малював її красу, красу молодої дівчини, яку полюбив юнак. Повінь почувань виливалася в образах, ті образи малював не фарбами, тільки словом, але те слово не всюди гнулося. Почування виливалося, як збурхані ріки на весну, коли загріє сонце... Слово, форма, були гатею на тій ріці, що не пускала повени почувань, тамувала, і коли й пускала, то не в те русло.

Але почування підносилося вище гати, опановувало її, розривало... І колиб хтось з боку дивився на Грицька в такій хвилі, побачив би, як він, вплянивши очі в папір, якого, здається, й не бачив, писав скоро, нервозно. Але вже по хвилі він черкав, черкав уже написане. Не це, не це! І він писав наново. І знову черкав, черкав, черкав і — знов писав. Розвалена одна гать гірського розбурханого потоку — а тут виростала друга...

Стецько лежав у постелі. Бачив, як томився його друг, як бився з формою, як борикався з нею, наче Кирило Кожумяка зі змієм. Але мовчав. З приятелем любив нераз сваритися і дрочитися, але коли той творив, ходив біля нього на пальцях і запирав у собі віддих. Зрештою і він мав нині свою грижу та свій сум.

За римським імператором міг сказати: „Perdidi diem" — я втратив день! Рано думав, що нині, нині поговорить, розмовиться з нею — а тут, якби всі напосілися на нього! Довге богослуження, потім ті крикливі Пшепюровські, потім „той во" Багрій, а потім у саді вже був разом з нею, вже став з нею розмовляти, як чогось вийшла мати й усе пропало. Пшепюровські мололи ввесь час язиками, мололи з криком і гамором, як млиновий камінь розмелює пісок. Потім прийшла вистава „Наталки Полтавки" в сільській читальні. Сидів побіч Ксені, та вже був без гумору. Маленька, вузенька саля, в якій дусилися люди... Сиділи в лавках, а над їх головами товпилися глядачі, що одушевлялися, реготалися, плакали, робили акторам уваги...

Як міг у такій ситуації розмовляти з нею...?

Але завтра... завтра! Але що... завтра мав їй сказати? — питав сам себе Стецько і відповідав сам собі: Нічого! Нічого! Він тільки хотів з нею говорити, слухати її мови, любуватися її виглядом... Пізнати її, бо кожне її слово, кожна її мова ловила його за серце... Хотів бути близько неї, дивитися їй в очі... слухати її поважної мови, коли розказувала про своє життя на селі зі сотками дрібничок, пустих, маловажних, та таких принадних, гарних... І він сам розказував їй сотки дрібничок... З боку міг хто думати, що це дітей двоє розказують собі казку...

Він хотів би розказати їй усі свої журби і клопоти й усі свої втіхи. Чоч поправді — які журби в нього? Був сином поневоленого народу, що натужував усі свої сили, щоб скинути ярмо чужинця. І він натужував усі сили й працював. Учився, щоб якнайскорше станути в ряди активних борців. І пробував своїх сил у белетристиці і знову вчився. Задумав у довгім циклі повістей змалювати давнину поневоленого народу. Та як тяжко це йшло! Приходилося починати роботу від самих початків, від давніх літописів. А літописці яку мають зброю, як не слово, що не в силі віддати всіх обявів життя! Слово засушує подію, як зіляр засушує рослину. І скільки треба знання й буйної уяви, щоб із засушеної і приліпленої до паперу троянди відтворити собі образ живої, свіжої троянди, гордої своєю красою, розцвілою між зеленим листям, серед інших цвітів! Ця троянда цвіте на свіжому ранньому сонці що грається барвами й тінями, на ранній росі, що скрилася перед сонцем між червоні пластинки, до цієї троянди прилітає бжілка, звабдена пахом, і по довгому штовбурі лізе пильна мурашка по свою поживу...

(Продовження буде.)

Радянська Україна.

Зїзд пролетарського студентства в Харкові.

На зїзді пролетарського студентства в Харкові, що відбувся там у половині березня ц. р., обговорювали між іншим соціяльні відносини серед студентства. На зїзді ствердили, що вищі школи „засмічені чужими, антипролетарськими елементами“. Наприклад в Одесі серед аспірантів (кандидатів на професорів) є 31 відс. колишніх поміщиків. Зїзд висунув домагання, щоби вищі школи звільнити вже раз від синів глитайства, непманства та поміщицтва, бо вони „прищіплюють школі такі настрої як антисемітизм і хуліганство“. Таксамо рішено домагатися перевірки професури, бо часто буває, що професор, який викладає соціяльно-економічні дисципліни, має протирадянські погляди.

На зїзді промовляв представник народнього комісаріяту освіти Приходько про українізацію вищих шкіл. Він зазначив, що українізація вищих шкіл йде повільно та мляво. Не зважаючи на те, що для вивчення української мови було повних пять літ часу, то деякі професори просто відмовилися вивчити українську мову. Таксамо і велика частина студентства стоїть чомусь на примиренській позиції щодо українізації вищих шкіл, бо ще й досі за 5 літ не було випадку, щоби самі студенти виступили проти професора, що саботує українізацію.

Один із секретарів КП(б)У Любченко виголосив на зїзді промову про завдання вищих шкіл у партійному розумінні. На думку партії вищі школи мають виховувати та підготовляти кваліфікованих кандидатів для праці біля радянського будівництва, гідних борців за клясове визволення працюючих і певних будівничих пролетарської культури.

За обєднання Китаю.

Конгрес китайського Гоміндану.

В лютому відбувся третій конгрес Гоміндану (національно-революційної китайської партії) в Нанкіні. Цей конгрес мав своїм завданням усунути небезпеку нової горожанської війни. А небезпека ця й досі дуже велика, особливо з огляду на те, що деякі провінції, в яких мілітарно панують ліво настроєні генерали, не прислали своїх представників на конгрес. Крім того кілька ліворадикальних членів виконавчого комітету видали з приводу конгресу відозву, в якій заявляють, що Гоміндан зрадив інтереси працюючих мас китайського народу.

Голова конгресу, Гуганмін, у своїй промові заявив, що головним завданням конгресу є переведення цілковитого обєднання Китаю, бо тільки тоді він може приступити до розвязання ріжних актуальних проблєм китайського життя. Центральний виконавчий комітет Гоміндану виробив для зїзду меморандум в справі обєднання партії й держави.

Буковина й Бесарабія.

Буковина щезне з карти

Законопроєкт про адміністративну реформу в Румунії вже остаточно зредагований. На підставі цього проекту буде Румунія поділена на 8 областей. Автори законопроекту кермувалися при укладанні його не політичними, а економічними й географічними мотивами. До одної з тих 8 областей будуть належати Буковина й північна Бесарабія як окрема провінція. Решта Бесарабії з північною частиною Молдавії будуть творити дальшу провінцію. На чолі кожної провінції буде стояти особа з правами державного секретаря і правом участи на нарадах ради міністрів. Він буде називатися верховний генеральний комісар або генеральний адміністратор. Префекти будуть лише представниками центрального правительства, а повітами будуть управляти предсідники повітової ради. Політичні партії мали вже згодитися на цю адміністративну реформу і є надія, що вона буде введена в життя з деякими дрібними змінами. („Час“.)

Народне віче в Чернівцях.

Дня 10. березня відбулося в Народнім Домі в Чернівцях віче, скликане комітетом українського студентства. Тому, що віче було заповіджене майже безпосередньо по Шевченківськім концерті, не явилося на ньому велике число учасників, котрі в інший день булиб певно переповнили простору салю Народнього Дому. Отворяючи віче, привитав п. Леонід Алиськевич присутніх і запропонував на предсідателя віча о. Драчинського. Це внесення приняли зібрані оплесками. Предсідатель подякував за вибір і звернув увагу присутніх на заслуги нашого пророка Шевченка. Секретарями вибрано пп. Романівського й Циганюка. До слова зголосився п. Райлян, який підчеркнув у своїй промові вагу рідної школи. На його внесення постановили присутні вислати до Високої Регенції, президента міністрів Маніва й міністра Савчука таке домагання: „Зібрані на вічу дня 10. березня 1929 р. домагаються від правительства негайного заведення навчання у всіх народніх школах Буковини, Бесарабії і Марамарошини українською викладовою мовою, відновлення учительського мужеського і жіночого семинаря, середніх шкіл і катедри української мови та славістики в черновецькім університеті. Віче домагається введення української мови в богослуженнях і проповідях. Посол Андріящук сказав: міністр Костакеску сказав послам у справі викладової мови, що ухвали громадських рад йому не вистарчають і що родичі дітей мусять подати подання до міністерства, в якім проситимуть заведення української викладової мови. Такі подання виготовила вже нац.-цар. організація і роздала по селах. Д-р Суховерський подав у рефераті плян господарської організації. В справі господарської організації говорили ще п. Тарновецький, д-р Радиш, п. Задума, п-і О. Павлюх-Гузарева і ін. Гарне вражіння зробила промова селянина Андр. Данилюка, який сказав, що тільки тоді нарід зможе щонебудь осягнути, коли буде горнутися до своєї національної організації.

Свято Шевченка в Ясах.

В неділю 10-го березня ц. р. святкувало українське культурно-спортове т-во „Громада“ в Ясах память Тараса Шевченка такою програмою. 1. Слово до присутніх — Пенюк, 2. „Заповіт“, 3. Шевченко, його життя та творчість, святочний реферат — Дебрич М., 4. „Гамалія“, відчитав Квасницький, 5. „Утоплена“, відчитала п-на Данилюк, 6. „Посланіє“, відчитав Бережан. В святі взяли участь окрім членів т-ва батьки: Пенюк з жінкою, Дуда з жінкою та Печерський з жінкою, як також студенти-українці з Бесарабії. На зазив п. Корінляка зложили присутні 500 леїв на допомогу голодуючим студентам у Подєбрадах.

З життя українців в Югославії.

Вистава „Невольника“ в Білгороді.

Білгород, 15. III. 1929.

Українське Т-во „Просвіта“ у Білгороді виступило в суботу 2. ц. м. перед ширшу сербську публику вперш з серіозною виставою „Невольника“ і тим дало нагоду переконатися русофільському в загальному Білгородові, що український нарід стоїть на високому ступені своєї питомої культури. Вистава сама по собі випала надсподівано вдатно. Коваль був знаменитий, а Ярина, молода дівчина, в трагічних моментах так була природно захоплена грою, що справді не удавала театрального болю серця, а сльози її самі лилися з очей. Степан, гарний козак, в деяких моментах був дещо незрівноважений і занадто — як на козака — ліричний. На загал гра йшла справно від початку до кінця вистави. Найбільшу увагу публики звернули на себе IV. і V. дії. Кожна пісня — „эта краса и гордость каждой украинской пьесы“ (замітка російської критики) — викликала бурю оплесків. Дума сліпого Степана, відспівана з чуттям прекрасним барітоновим голосом, стріча з Яриною і кінцева молитва — вйтискали сльози в очах публики. Напричуд гарні декорації дали нашому „Невольникові“ якнайкраще театральне заокруглення.

Помічник міністра внутрішніх справ гратулював голові Т-ва п. Іванові Будзові на вдатній виставі, кажучи, що мав нагоду переконатися, наскільки то сербський нарід близький українському. Це саме підчеркнули і сербські денники, як „Време“ і „Новости“, які між іншим домагаються повторення „Невольника“. Знаменна річ, що рос. білгородське „Новое Время“ помістило (ч. 2351 з 5. III.) основну, дуже прихильну оцінку вистави пера Н. Рибинського. Ця велика, фахово написана оцінка в органі, що не дуже то досі церемонився з українцями, має очевидно своє значіння. Не менше прихильна оцінка нашої вистави появилася в українському тижневику „Руски Новини“, що виходить в Новому Саді. Громади на-

BLUE BOY.

Лещатами довкруги Львова.

Вперше обїхав лещетами Львів довкруги ще в 1912 р. проф. Ів. Боберський. Це й дало товчок К. Л. К. уладити дня 3. III. лещетарську мандрівку довкруги Львова.

Сніг і мороз дописали й нас 10-рушило зпід гори Льва під проводом І. Мрица в яри Знесіння в напрямі личаківської рогачки. Маємо вражіння, що ми не коло Львова, а десь на терені Карпат. Пнемося на стрімкі збоча „чатиною“ і „ступенем“, аби зїзджати стрілою вниз. Переходимо залізничий шлях, на хвилину стримуємося, оглядаємося. На північ лежить славна „Кістярня“, перед нами і Кривчичі і Лисиничі і Чортівська Скала. Скільки міг би про них оповісти X. і XII. курінь 4-ої бригади УГА?... Біжимо дальше, минаємо личаківську рогачку, несемося в личаківський парк, пнемося на запущений і призабутий „Холм Слави“ (а всеж людське геройство треба як слід шанувати!) і рівниною підбігаємо до тіска Погулянки. Там зїздимо над ставок.

Хвиля відпочинку. Дехто поправляє вязання. Обсервуємо змагання польської середньої школи і пнемося вже дальше в напрямі Зеленої рогачки. Сніг прегарний! Одностайність його барви бальсамом діляє на нерви. Не чуєте ні автомобілевих сирен, ні дзвінків трамваїв, ні гамору осоружної товпи. Що хвилі новий лагідний образ в морі сонячного світла... А я що хвилі лишаюся позаду: чи тому, що вже на 40 проц. старший фізично від моїх співтоваришів прогульки, чи може тому, що маю занадто багато вражінь, що їх усі хотів би забрати з дороги з собою. Підтягає мене провідник за себе і диво! І тут система Тайльора має своє пониноровлення. Ритм праці додає нових сил. Як воно легко йдеться в крок другого! А застановімся, якби воно легко прийшлося йти 40-міліоновій нації, колиб держали всі рівний крок... Колиб усі йшли до такту! Тільки тут пригадується мені одно застереження І. Франка:

Коб у нас в голові був той такт, що в ногах,
Щаслива була би вже Русь вся!

Зїзджаємо дорогою понад яр Снопкова й опинюємося на Залізній Воді. Відпочиваємо пів години під осніженими смереками і стрічаємось з другою прогулькою К. Л. К., що дійшла сюди від Вулецької рогачки. Маленьке постояння (бо засіданням цього не можна назвати: всі стояли на лещетах) під проводом дир. Панькова. Маленький попис в „млинках“, „проскоках“, „телемарках“, „христіяніях“ і „бічняках“ і, що найважніше, попис у тому, хто найскорше зїсть друге снідання. А потім відхід у дальшу дорогу на край Зофіївки і до площі Сокола-Батька.

— Сніги, що навіть степениці на площі не видно, — завважив хтось з дотепніших. І пригадалася недавня гірка дійсність.

Впадаємо на Вульку. Довгий Славко Р. робить пробний скок на імпровізованій „скічні“ і тягнемо дальше здовж станиславівського залізничого шляху. Лишаємо праворуч імпозантний будинок СС. Василіянок, ліворуч за нами вулецькі оболоня. Там в 1910 р. відбувалися перші українські легкоатлетичні змагання. Там метав Федь Черник ратищем і там познайомлювалися з европейською технікою копаного мяча, бо своєї площі ще не було. А тренер з празької „Славії“ вмів навіть на оболоню богато нас навчити!

Відсіль монотонна рівнина аж до Кортумівки. Тільки праворуч від нас, катедра св. Юра, що домінує над Львовом і притягає око. Минаємо Кульпарків (ніхто з нас у ньому не залежався!). Сигнівку, Богданівку і переходимо понад парканами цілком завіяної Левандівки аж на клепарівський дворець. Якісь два громадяни поспішно віддалюються від товарових вагонів... Біжимо навперейми з паровою машиною, що сопе й покашлює астматично, а потім зачинаємо підлазити на Кортумівку.

Вражіння гірського краєвиду. А тепер яких 400 метрів у низ і то доволі стрімко. В глибокім присіді мчимо в долину. Окуляри заходять парою, скупчуєте всю силу нервів, та дарма. Напотемки вибиваєте собою яму в снігу, як 15-цм граната, а сніг тільки куриться (очевидно не під кожним). Обтріпуюся і завважую, що скільки разів я тут не був, не обійшлося без зломаної лещети. І дійсно: молодий лещетар оглядає свої і таки одна бодай здовж надкололася.

Понад Клепарів біля військової стрільниці зїздимо до залізничого шляху, перелазимо понад паркан (прохожі мають з того величезну радість) і кількома вуличками дістаємося у підніжа Високого Замку, а потім біля Папарівки зїздимо до дороги Кісельки. Тут робить нам наш провідник несподіванку на сам кінець. Найтяжчий (яких 80 метрів) підхід треба брати чатиною ступенем і що хвилі навертати.

Мав рацію! Навіть така тяжка перепона перед кінцем не сміла нас відстрашити. Ми мусіли знайти силу волі її взяти. І взяли. Бо спорт — це боротьба, це змаг, це напруження! І тому мандрівництво зачислюють теж до спорту, з не меншим правом, як і копаний мяч.

Ми змогли в нашій мандрівці-боротьбі довкруги Львова 24 км. у плоскій лінії, 11 підходів і стількиж зїздів. Разом зробили ми 30 км. км дороги, якщо не більше, від год. 10. рано до пів до 4-ої пополудні.

шних людей, що іструють у Загребі, Новому Саді, Вел. Бечкереку, Шиду й ін., вислали на виставу офіціяльно своїх делегатів. Між публикою помітно було богато секційних шефів ріжних міністерств, а головно мін-ства освіти, директорів і професорів білгородських ґімназій, вищих офіцерів, делегатів „Народної Одбрани" і бюра праці Ліґи Націй. Взагалі саля була виповнена, публика розходилась вдоволена.

Українське Т-во „Просвіта" виконало цим велику культурну і пропаґандистичну задачу. Цей успіх повинен заохотити до дальшої інтенсивної праці.
Б.

По широкому світі.

Адміністраційна рада „Міжнародиього Бюра Праці" в Женеві відкинула проєкт розглянути вашинґтонську конвенцію про 7-годинний робучий день.

Анґлійський парлямент буде розвязаний 10. травня.

У Кенігсберґу основали литовсько-німецьке товариство для зміцнювання дружніх взаємин Литви з Німеччиною.

Китайська статистика стверджує офіціяльно, що в Китаю голодує 14 міліонів осіб.

Законодатні збори Індії приняли резолюцію домагатись, щоби Індія дістала статут домінії.

Шведський парлямент ратифікував пакт Кельоґа.

Між Бразилією і Параґваєм почались сутички по причині спірних претенсій до острову Марґеріти.

Про чистоту ідеї.

Лист Вячеслава Липинського.

Від Редакції: На виразне бажання Шановного Автора містимо цей лист без ніяких змін і скорочень.

Хвальна Редакціє!

Звертаюсь до Вас, як до Редакції одинокого на наших Західних Землях дневника, з уклінним проханням помістити оцих кілька слів у справі, може не зовсім байдужій для ширших кол українського громадянства.

В ч. 18 „Нової Зорі" з д. 10 ц. м. уміщена збірна заява ґрупи гр.-кат. духовенства, в якій підписані висловлюють побоювання, що перемиський „Український Голос" „компромітує гетьманську ідею і вдоптує її в брукове болото".

Такі самі побоювання висловлювали нижчепідписаному деякі українські громадяни, в тім числі дуже поважні священики гр.-кат. Церкви, тоді, коли свого часу пропаґував гетьманську ідею теперішній Редактор „Нової Зорі". Але-ж і тоді, і тепер я цих побоювань не поділяв. Правда, в сучасних умовах української дійсности гетьманська орґанізація не має засобів примусити когонебудь до послуху і дисципліни. Кожний може писати про гетьманську ідею як хоче, і робити з нею що схоче. Все залежить від його власної волі. Пізнати, чи ця воля добра чи зла, в початках ніхто не є в стані. Бо помилитись може і найліпша людина. Єдиним суддею в цих справах є **час**. Хто при всіх обставинах остається до смерти вірним ідеї, і хто цю ідею не використовує для цілей, з якими вона нічого спільного не має, той має добру волю. Хто її покине, намагавшись використати її для цілей своїх, особистих, цей мав волю злу. Але навіть при найгіршій волі одиниці, чи навіть часописі, не думаю, як вищезгадані Всечестніші Отці, щоб можна було ідею нашу „втоптати в болото".

Бо люди злої волі пограються, покричать і, побачивши, що користи з цього їм нема ніякої, відійдуть. А люди доброї волі видержать найтяжчі удари, нерозривно звязані з початковими стадіями кожної творчої ідеї, останутьcя при ній вірно до кінця життя і як помилки свої власні, так і хвилеве зло, зроблене сезоновими „гетьманцями", з Божою допомогою виправлять.

Прошу прийняти вислови високого поважання.

Вячеслав Липинський.

Баден в Австрії, 12 березня 1929 р.

Війна в Мексику.

З Мексику прийшли вісти, що повстанці побили урядові війська біля Сан Педра; згинуло 200 вояків урядової армії, а 300 полонили. В Монтереї розстріляли редактора одного часопису і кількох співробітників іншого часопису за висловлювання спочувань повстанцям. Кажуть, що повстанці відступають із Тореона. Міністр війни Калес повідомив президента держави, що заатакував місто Тореон великими відділами війська та сподіється до 24 год. заняти це місто.

В Америці не вірять Девеєві.

„Берлінер Таґеблят" повідомляє, що становище американського фінансового дорадника в Польщі захитане, бо в Америці не вірять в оптимістичні Девеєві рапорти про економічне положення в Польщі.

—o—

Стоміліонова внутрішня позичка.

Соймова бюджетова комісія приняла проєкт закона, який уповажнює міністра скарбу випустити внутрішню держ. позичку до висоти 100 міліонів у золоті з застереженням, що позичку мають зужити виключно на будівельні цілі та буде видавана серіями.

—o—

Збірка на дисп. фонд мін-ства військових справ.

Управа Гол. Федерації Польських Союзів Оборони Батьківщини (до якої належить 22 федеровані союзи) у Варшаві видала відозву в звязи із скресленням із бюджету мін-ства військових справ на 1929-30 р. около 2 міл. зол. з диспозиційного фонду головного штабу польських військ. У відозві сказано, що бувш. військові розуміють, які нещастя спроваджує шпіонажа для війська й армії. Засоби для поборювання шпіонажі мусять бути, тому зложать убогі воярські сотики та вручать марш. Пілсудському на скреслений фонд. Вкінці відкликаються до серць усіх горожан, що лучаться з ними у журбі за безпеку держави.

—o—

Уступки Франції для Німеччини.

Французькі часописи повідомляють, що ще цього тижня западе постанова в справі висоти річних сплат. „Пті Журналь" пише, що Франція поробила в тій справі великі уступки, щоби показати свою добру волю. Щодо реп. банку, то капітали дадуть приватні банки і фінансісти, а не офіц. емісійні банки. Банк цей буде в Брюселі.

Справа посла Туки.

З Братислави повідовляють, що слідство в справі словацького посла Туки вже закінчене. Небаром відбудуться дві розправи. Спільно відповідатимуть пос. Тука, редактор „Сльовака" Снаський, секретар словацької нар. партії Мач і секретарка пос. Туки, Голеньова. В другій справі відповідатимуть секретар мадярської клерикальної партії д-р Фляхбарт і його спільники, обвинувачені в шпіонажі.

—o—

Троцький дістане візу до Німеччини?

Берлінська преса повідомляє, що в німецькому уряді замітна прихильна тенденція для полагоди просьби Троцького, так, що німецький уряд потрактує її як таку, що належить до компетенцій пруського уряду. А що пруський міністр внутр. справ заявився прилюдно за признанням Троцькому дозволу на вїзд і побут та сказав, що не боїться присутности Троцького в Прусії, тож роля німецького уряду обмежиться до уділення в порозумінні з пруським урядом візи Троцькому. Преса заповідає, що Троцький спочатку дістане дозвіл лише на 3-місячний побут для лікування.

—o—

Бухарін погодився зі Сталіном.

Московська „Правда" заперечує вістку закордонних часописів про виступ Бухаріна з політбюра і комінтерну. Появу цього заперечення в центральному органі компартії вважають доказом повного порозуміння між Бухаріном і Сталіном.

—o—

В Еспанії все в порядку...

Прімо де Рівера сказав представникам преси, що цілий день дементував фальшиві вісти ріжних закордонних часописів про заворушення в Еспанії. Заповів, що виступить на судову дорогу проти тих часописів перед трибуналами країн, де появилися фальшиві вісти. В Мадриді не діється нічого, що переступало би межі правильного життя і нічого такого не буде діятися. Громадська думка в 99 проц. є на боці уряду.

—o—

Завалилося 20 домів наслідком вибуху.

У Клейртоні (Канада) завалилося двацять домів наслідком вибуху динаміту. Дві родини засипані звалищами. Кажуть, що після вибуху бачили 6 людей, що спішно вскочили до авта та від'їхали дуже скоро. Вибух був біля банку.

—o—

На економічні теми.

Чим стоїть краще заграничний хлібороб від нашого.

На кожному кроці приходиться нам стверджувати факт, що заграничний хлібороб уміє конкурувати з нашим своїми продуктами на нашім таки ринку, перескочивши навіть польську тарифову барієру. Ось наприклад німецьке насіння буряків чи городнини є нині на нашім ринку таньше, незважаючи на те, що за 100 кґ. треба платити аж 71 зол. мита. Очевидно, що це викликує неоплатність наших господарств.

Яка тому причина? Комунікація для достави є за границею найкраще до того пристосована, а в нас вона є так утяжлива й дорога, що заграничний товар приходить до наших міст скоріше з Анґлії чи Данії, чим з нашого окруженого болотами села.

Але як може бути така ріжниця в ціні, коли у нас і земля і робітник таньший ніж там?

У відповідь на ці питання ви готові вичислити усі прикмети заграничного селянина, які вам лиш на гадку прийдуть, а злих сторін про нашого і на усіх пальцях не помістите: недовірчивий, невдячний і т. д.

Але хто жив хочби навіть в чеському селі, той може вам вираховувати таксамо, скільки злих сторін має чеський селянин. А вже в Німеччині міста так виссали зі сіл найкращі сили, що просто не вмилися тамошні селяни до наших. Хто мав до діла з німецьким селянином, не кажучи вже про швайцарського чи італійського, той напевно завважив, що наш селянин інтеліґенцією не то їм не уступає, але навіть їх перевищає. Бо що більше, між нашими хліборобами можна найти самоуків, що мають краще фахове образування чим заграничні. Вони докладають усіх зусиль до піднесення рентовности, та це їм не йде так, як заграничному селянинові.

Скажете, що наш селянин надто консервативний, так, що найкращі наміри одиниць розбиваються об консерватизм інших.

Та чи це направду лише наша питома риса? Коли будете читати старі німецькі фахові ґазети, то там будете мати ті самі нарікання на німецьких селян. Це є риса загально людська, не наша питома. А всеж нині тих нарікань в Німеччині нема. В чімже лежить те, що заграничний рільник стоїть вище, що він є нашим конкурентом, а навіть має ту перевагу, що його господарка рентовна?

Хто мав нагоду приглядатися тому, як відбувається в Німеччині збут сільсько-господарських продуктів, той мусів завважати, що всі майже продукти приходять до села і відходять лише кооперативним шляхом. Заграничне хліборобство бере над нашим верх тим, що *вміє розвязувати питання достави і збуту кооперативною орґанізацією. Зорґанізованість заграничного хліборобства для перерібки продуктів на купецький товар і для збуту, допровадила його просто до мистецтва.*

Кооперативні орґанізації стали для там. хлібороба практичною школою. Спроваджений кооперативою до села трієр, сіялка чи моторова молотілка сталися першими учителями уліпшеної хліборобської штуки. В слід за цими початковими школами прийшли школи вищого ступіня, а саме кооперативи для збуту с.-г. продуктів. Дякуючи їм повстали в Голяндії славні яринні господарства, в Данії господарства оперті на годівлі рогатої худоби та дробу на місце збіжевих. Господарства зросли до високої інтензивности й рентовности. Кооперативи збудили у там. селянина зрозуміння конечности взаїмної співпраці, ідею, що в його власному інтересі лежить раціональне індивідуальне живлення худоби, добір пород, будова модерних гноївень, спільних магазинів, поправа доріг. Кооперативи навчили, що таність транспорту лежить у масовости збуту, та що лише добірний товар може побити усі інші, бо не перехитриш нікого, коли раз тобі вдасться продати підступно злий товар за добрий.

Там вже дійшло до того розуміння, що коли хлібороб не продукує товару так, як цього вимагає кооператива, то є допасованого до ринкових вимог, то й не має для них ні далекого ні близького ринку збуту, він мусить тратити. Він годиться на те, що кооператива втручується в його приватно-господарське життя, а цей тягар цілком не є для нього обмеженням свободи. Він погоджується на пропоновану зміну системи в господарстві, усувати неоплатні галузі. Кооперація викинула з його душі збудовану колись на торзі конкуренцією взаїмну зависть, неприхильність, підзорливість, повільність.

А в нас? Наш селянин до цього зрозуміння не дійшов. Живучи століттями під чужим гнетом, витворив в собі рису вибуялого індивідуалізму так далеко, що зорґанізована акція виглядає в його уяві замахом на свободу. Усі знаємо прикла-

ти, що нераз уже кінчився намір відводити батиєсті сіножати розвалюванням голов лише тому, що хтось посмів вмішуватися в приватну, байдуже, що безвартісну власність. Тому також приходиться йому ділати зорганізовано. Ось в чому стоїть він нижче від зорганізованого.

Та цю хибу треба безумовно у нашого хлібороба викорінити і впоїти в нього зрозуміння ваги організованої праці. Наш селянин, позбавлений покищо можности набувати землю. Кличі про землю без викупу чи з викупом є нині для нього пустим звуком супроти твердої правди, що земля усувається йому з рук, бо дрібніє ізза густоти населення, недостачі заробітків, замкненої еміграції, що ціна землі росте, та вартість її розходиться з ціною, як ножиці, бо продукція, а тим самим і рентовність лишилася у нас позаду. Наші господарства стають нерентовними! Гроза ще більша в тому, що та продукція не в силі виживляти нашого щораз густішого населення.

Тому найвища пора направити усі сили до зорганізованої продукції і збуту. Таке практичне вишколювання в кооперативних організаціях буде найкращим підготованням до нових господарських течій, до господарського солідаризму, що вже нині починають заскакувати нас непідготованими, подібно як по 1848 році в часі переходу з панщизняного господарства до індивідуального.

Накінець ще одно. Читаючи давніші німецькі звіти з їх кооперативних нарад ми видимо, що в них брали участь не лише хлібороби, але також всілякі „королівські величности", „ексцеленції" та всі дикастерії інтелігенції. А в нас серед кругів інтелігенції ще й нині так мало зрозуміння для ідеї кооперації і її значіння для українського народу.

М. Творидло.

Вибори до Торговельно-Промислової Палати.

Участь Союза Українських Купців у виборах.

На відбутих 16. березня загальних зборах членів Союза Українських Купців під проводом радника воєвідства і начальника Торговельно-Промислового Виділу при цьомуж воєвідстві у Львові, п. Каштелевича, якому повірено переведення виборів до Пром.-Торг. Палати, вибрано радником Пром.-Торг. Палати п. Григорія Гануляка, голову „Союза Українських Купців". Це перший український радник в Пром.-Торг. Палаті у Львові. Досі ми не мали свого представництва в цій важній господарській установі, аж оце заходами С. У. К. признано нам три мандати. Опріч вибраного вже п. Гануляка Гр. ввійде туди ще двох українців в дорозі кооптації.

—o—

НОВИНКИ

— Делегатам на Загальні Збори Товариства „Просвіта" до відома. Хто не одержав карти вступу на Збори „Просвіти", може її дістати в день Зборів в канцелярії Товариства, Ринок 10. від год. 6.30 рано. При вході на салю карт вступу безумовно видаватись не буде.

— „Вій" у Великім Міськім Театрі. Дня 25-го ц. м. дає трупа „Кооперативи Український Театр" у Львові під дир. Й. Стадника фантастичну оперету „Вій" у Великім Міськім Театрі. Білети можна вже купувати від середи 20-го в касах міського театру. Звертаємо головно увагу на це осіб з провінції, щоби подбали заздалегідь про білети, тому, що минулого року при виставі „Ой, не ходи Грицю" чимало осіб приїхавши в останній хвилині до Львова не могли бути на виставі.

— Вечір хорових і фортепянових новин. В програму „Вечора українських хорових і фортепянових новин", що відбудеться дня 20. ц. м. (в середу) в салі Т-ва Лисенка, увійдуть нові невиконувані досі хорові твори: Козицького: „Нова Атлантида" (фуга), Кишакевича: „Сосна", Леонтовича: „Літні тони" і „Льодолом". На особлившу увагу заслуговують Н. Нижанківського „Галочка" (твір нагороджений премією „Львівського Бояна" в р. 1927) і дві хорові мініатури до слів Шевченка вельми талановитого київського композитора Л. Ревуцького: „Ой, чого ти почорніло" і „У перетику ходила". Із літератури фортепяну маємо в програмі між іншими тогож Ревуцького два прелюди Ес-дур і Б-моль, Костенка „Поему" Ес-моль і „Мелянхолійний Етюд" 5-моль та В. Барвінського: „Імпровізацію", які будуть виконані в двох точках піяністками п. Д. Гординською і п. Д. Герасимовичівною. Білети продаються в книгарні Шевченка.

— Лід тане поволі. Погідне небо в останніх днях іде в парі з приморозками, що не дають танути кригам з весняною швидкістю. Все ще маємо зиму. Сніг тане між 10-ою год. зранку і 5 год. пополудни, а під вечір знову замерзає. Сильні вітри висушили всі калабані. На ріках криги ще не рушились з місця. Якщо температура палатиме постепенно, тоді є надія, що оминемо катастрофи повені.

— Нахабний адвокат. Пишуть нам: Д-р Сальо Авербах, адвокат у Сокалі, назвав адвокатів українців „хами". Заскаржений до суду за обиду чести боронився д-р Сальо Авербах тим, що слова „хам" не відносив він до адвокатів українців, а до селян. Наші селяни повинні знати про це і ніодин із них не повинен переступити порога його хати.

— Нема хліба, їджте булки. Більшість приватних пекарень у Львові продовжує страйк, домагаючись підвишки магістратської тарифи. Власники млинів не хотять продавати муки по офіціяльній таксі (54 сот.), лише по 56 сот. за кільо житньої муки. А органи влади не мають змоги примусити їх до продажі. Тому в місті почувається недостача хліба; зате булок є доволі.

— Проект на зразок „дешевих домів". Варшавська міська рада найшла таку нову ідею для піддержки громадських фінансів: особи, що входять до ресторанів і каварень мають купувати білет вступу. Багато краще було би, якби такі білети продавали гостям при виході. Тоді можна би підвищити їх ціни, бо вийти з льокалю важче, ніж увійти до нього.

— Уряд на допомогу літературі. Міністерство освіти у Варшаві утворило окрему інформаційно-оцінкову комісію для літературних справ, до якої має ввійти 15 найвизначніших письменників і інших робітників пера. Перше засідання цієї комісії збереться 20-го ц. м., а першою зі справ денного порядку буде утворення „Академії літератури". Справа польської Академії на зразок паризької чи берлінської дала від кількох літ привід до гострої дискусії в пресі. Найслабший її пункт у цьому, що в останніх роках померли великі польські письменники, які могли би бути стовпами цієї Академії: Жеромський, Пшибишевський, Каспрович, Раймонт. Якщо така академія матиме 30—40 членів, не обійдеться вона імовірно без участи наймолодшого покоління поетів, які могли би на таку почесть заждати добрих 20 літ. Наймолодший французький академик має 60 літ!

— Катастрофи. У Парижі згоріла деревляна закристія церкви Сакре-Кер на Монмартрі вартости 150.000 фр. — В японськім місті Саніо вийшов зі шин поїзд; є 20 жертв. — У норвеській пристані Ставангер згоріло 6 великих складів.

— Ріжні вістки. Радянський уряд не дозволив синові Троцького виїхати з Москви, щоби відвідати свою рідню на чужині. — Бувш. румунська королева Марія зустрілась у Парижі зі своїм сином Карлом, бувш. наслідником престолу. — Мадярський князь Віндішгрец засуджений на 4 роки тяжких робіт за фальшування франків, згодом звільнений амнестійним законом, почав акцію для регабілітації своєї особи. — В еспанськім місті Хересі відкриють памятник диктаторові Прімо де Рівера, в присутности короля. — Штокгольм дає в дарунку княжні Марті, що виходить за норвеського наслідника престолу, діядем з 956 бриліянтами. — Один американський колекціонер з Ню Йорку купив портрет Юліянни Медічі кисти Рафаеля за 15 міл. франків. — Париська артистка Мод Льоті обезпечила свого улюбленого гончого пса на 1 міліон фр. від небезпечного випадку; пса переїхало авто і артистка дістане міліон. — Фабрика літаків у Дюссельдорфі підготовляє найменший і найдешевший зразок літака на двох пасажирів у розмірі площин на 8 метрів за 4000 марок.

— З дощу під ринву. Львівський „Дзєннік Людови" передає таку новинку: У Кракові знали кілька літ тому молодого фанатичного комуніста, робітника Павла Серанкевича, ідейну людину. За комуністичну пропаганду присудили йому 10 літ вязниці. Вийшовши з вязниці він виїхав до Москви. Тепер прийшла звідти звістка, що його розстріляли як троцькіста.

— Пів міліона за Шекспіра. У Льондоні купив цими днями якийсь ню-йорський книголюб комплет збірних творів Шекспіра в 1-ім виданні. Цікаво, що про істнування такого примірника майже ніхто не знав, бо він був збережений у приватній бібліотеці одного анґлійського пера, а відкрили його аж після смерти цього пера. Американець заплатив за цю рідкість 450.000 золотих і кожної хвилини дістане за неї більше, зважившим, що Шекспірівські перші видання є „білими круками".

— Честь для Жанни Д'Арк в Анґлії. У ґрафстві Саррей мають збудувати костел присвячений імені невинно спаленої французької національної геройки, „Орлеанської Діви". „Дейлі Нюс" кинув цю думку, а між католиками в Анґлії йде складка на цю ціль. Забули анґлійці, а може хотять затерти свою провину, що вони самі спалили Жанну Д'Арк.

— На основі ухвали Виділу скликується Звичайні Загальні Збори „Союза Українських Адвокатів у Львові на суботу 23. березня 1929 р. год. 10. перед полуднем, у великій салі „Української Бесіди" у Львові, при вул. Рутовського ч. 22. I. пов. з отсим предметом нарад: 1. Привіт, виголосить президент товариства. 2. Відчитання протоколу останніх загальних зборів. 3. Звідомлення Виділу товариства: а) загальне тов. секретаря д-ра Льва Ганкевича; б) реф. делегатур тов. д-ра Р. Домбчевського; в) реф. Колегії редакційної тов. д-ра М. Глушкевича; г) скарбника тов. д-ра Мих. Терлецького; д) референта фонду підмоги тов. д-ра А. Говиковича. 4. Звідомлення Контрольної Комісії. 5. Вибори президента і віцепрезидента зпоміж членів адвокатів, стало замешкалих у Львові і 10 членів Виділу; вибір 3 членів Контрольної Комісії і вибір одного делегата для береження інтересів кандидатів адвокатури. 6. Внески членів, які на 6 днів перед Загальними Зборами зголошено Виділові на письмі. 7. Запити і пояснення. — Львів, 2. березня 1929. — **Д-р Кость Левицький**, президент, **Д-р Лев Ганкевич**, секретар. 1645 1-1

З судової салі.

Під замітом кольпортування летючок.

В понеділок 18. березня ц. р. відбувалася дальше розправа перервана в понеділок 11. ц. м. проти трьох обвинувачених, а саме: Кости Огородника, молодого селянина, Юліяна Гошовського і Степана Новицького, обох студентів техніки у Львові, яких прокуратор обвинувачував за злочин головної зради по думці §§ 58 ц. і 59 п. к. з. і нарушення публичного спокою по думці § 65 а. к. з. тому, що вони кольпортували летючки УВО протидержавного змісту в листопаді 1928 р. у Фалиші пов. Стрий. На салі досить богато цікавої публики. Розправою проводив радн. Анґельський, як вотанти засідали радн. Зґуральський і Міхалі. Обвинувачував прок. Ґіртлер. Обв. Огородника і обв. Гошовського боронив обор. д-р Старосольський а обв. Новицького обор. д-р Ганкевич.

Переслуханий нині головний свідок Ожґович, поліцай з Морштина своїми зізнаннями до розправи нічого нового не вніс. Зізнав, що підчас ревізії в Огородника знайдено в кишені його куртки 19 летючок, себто стілько, скілько одержав обв. Огородник від обв. Гошовського.

Опісля провідн. Анґельський відчитав шість головних питань, по два відносно кожного обвинуваченого в тому напрямі, що обвинувачені кольпортували летючки УВО., якими накликували до домашньої війни в державі, ширили ненависть і погорду до польської держави.

Оборона поставила внесення, щоби трибунал поставив ще три побічні (евентуальні) питання з узглядненням § 56 пресового декрету і § 302 к. з. тому, що обвинувачені лише кольпортували летючки, не знаючи їх змісту і тимсамим не могли допуститися злочину головної зради ані нарушення публичного спокою.

Трибунал по нараді приняв три евентуальні питання з припорученням § 56 пресового декрету. Зате відкинув другу частину внесення оборони.

Після того промовляв прокуратор Ґіртлер і піддержував тези акту обвинувачення.

Промови оборонців.

Обор. д-р Старосольський збивав у своїй промові тези акту обвинувачення. Доказував, що в тому випадку не може бути навіть мови про злочин головної зради, хіба в крайному випадку може заходити злочин нарушення публичного спокою. Тут не заходить навіть виступ словний, який є ще дуже далекий від злочину головної зради, бо обвинувачені не поширювали тих летючок між окруженням.

Обор. д-р Ганкевич підніс у своїй промові ще інші обєктивні докази на те, що в тому випадку не заходить злочин головної зради і нарушення публичного спокою, хіба переступлення §§ 54 і 56 пресового декрету. Бо в дні 1. листопада кожного року, як у дні українського національного свята, кожний українець згадує про недавне минуле та може при тій нагоді подумати і помріяти про радісну хвилину національної свободи, може прочитати навіть летючку, яких видається дуже богато. Але тоді може зайти лише переступлення приписів §§ 54 і 56 пресового декрету. Так було з обвинуваченими, які одержали летючки, але ніде їх не поширювали і навіть не знали їх змісту.

Предс. Анґельський виголосив резюме і тоді судді присяглі пішли на нараду. По пів годинній нараді відчитано вердикт, який потвердив відносно обв. Гошовського і обв. Новицького лише нарушення публичного спокою, а відносно обв. Огородника переступлення приписів § 56 пресового декрету.

Опісля прок. Ґіртлер домагався покарати обв. Новицького і обв. Гошовського по думці § 65 а к. з. і обв Огородника по думці § 56 прес. дек.

Присуд.

По нараді трибуналу оголосив предс. Анґельський такий присуд: обв. Новицького засуджено

на 1 (один) рік а обв. Гошовського на 10 (десять) місяців тяжкої вязниці, загостреної твердим ложем два рази протягом часу кари. Обв. Огородника засуджено на 3 (три) місяці тяжкої тюрми. Всім трьом почислено слідчий арешт. Тому обв. Огородник вийде вже на волю.

—o—

Селяни зі села Гребенне перед судом.

В понеділок 18. березня ц. р. почалася розправа перед трибуналом проти 22-ох селян зі села Гребенне пов. Рава Руська, яких прокуратор обвинувачує за злочин нарушення публичного спокою.

Розправою проводить радн. Бендашевський, а як вотанти засідають радн. Макух і Тертіль. Обвинувачує прок. Ліпт. Боронять обор. д-р Глушкевич, д-р Павенцький і д-р Заяць.

Акт обвинувачення каже, що обвинувачені підчас страйку в дні 12, 13, і 14 жовтня 1928 р., побили страйколомів і ставили опір поліції тим, що не хотіли розійтися до дому на її домагання. Тому допустилися злочину нарушення публичного спокою по думці §§ 81 і 87 к. з.

Переслухано всіх обвинувачених, з яких 11 відповідає з вільної стопи, а 11 сидить у тюрмі. Обвинувачені до вини не почуваються. На тому перервано розправу до середи, 20 березня ц. р. до 9 год. рано. З розправи подамо докладний звіт.

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ. (Проскура в т-ві „Зоря". — Анкета. — Пращання проф. Кісілевського). Заходом рем. т-ва „Зоря" відбулося у нас дня 10. ц. м. свято проскури. Було воно в Станиславові небуденною подією. Не зважаючи на тріскучі морози, зібралося на цьому святі велике число громадян ріжних кругів і станів, жінок, мущин, молоді. Звеличав це свято своєю присутністю Преосв. Григорій Хомишин, що прибув в окруженні майже цілої капітули й духовенства та посвятив проскуру. Владика своєю появою в гурті передових громадян викликав щиру радість, що малювалася на лицях зібраних. Здавалося, що до стола засіла народня рідня, сильна кріпкою вірою й однодушністю, безпечна під крилами свого пастиря. Владика не опускав своїх вірних до кінця свята. Розмовляв зі всіми, цікавився ріжними справами, словом: присутні мали враження, що зявився між ними саме в хвилі, коли громадянство якнайбільше потребує його помочи й поради. Т-во „Зоря" має велику заслугу, що вміло уладити таке гарне свято й задоволити всіх. В часі свята повстало багато ріжних проектів, що ждуть виконання. Та найважнішим з них є будова ремісничої бурси в Станиславові. Ремісничі бурси, що мають обняти опіку над молодю, яка рік-річно припливає зі сіл до міст і тут винародовлюється, є конечні. Без бурс нема мови про забезпечення нашого елементу по містах. — Того самого переконання набрали присутні на анкеті, що відбулася заходом ріжних товариств дня 10. ц. м. Зібрані на анкеті громадяни рішили приступити до будови ремісничої бурси в Станиславові. З тою метою вибрано комітет, що має займатися збиранням гроша й переведенням будови. В часі дискусії витворився загальний погляд, що з будовою ремісничої бурси тісно вяжеться реалізація клича „Свій до свого". Без його переведення в практиці не може устоятись наш купець-ремісник ані промисловець. Тому ухвалено солідарно піддержувати своїх людей, бо в противному разі вони або перейдуть в чужий табор або покинуть міста, а тоді наш труд над будовою й вихованням молодого нарибку буде даремний. Рівнож підчас анкети виявилося, що багато наших людей, іноді й передових патріотів, поміщує свої гроші в чужих банках і касах, а міжтим наші власні каси не можуть заспокоїти грошевих потреб сільського населення, що в біді не діставши позички у своїх, іде до чужих і там підпадає під їх впливи. Порушено в часі анкети також незвичайно важну справу переведення поголовної ощадности. Скликана анкета була дуже на часі; вона довела до того, що деякі проекти переведено в діло. Добре булоб такі анкети скликувати частіше. — Дня 3. ц. м. пращало станиславівське громадянство свого доброго члена й робітника на суспільній ниві, проф. д-ра Костя Кисілевського. Проф. Кисілевський належав до рідких одиниць на нашому ґрунті. Знаменитий педаґоґ, щирий опікун і прихильник шкільної молоді, посвячував весь час для неї. А позатим брався заедно з запалом до всякої громадянської праці, до якої його анґажовано. Рідкий оптиміст, заедно вносив охоту до праці в ті круги, серед яких доводилося йому працювати. З жалем прощаємо заслуженого молодого громадянина й бажаємо йому тієї симпатії у Львові, якою тішився у нас.

Нові книжки й журнали.

„Український Купець", місячник українських купців і промисловців. Видає Вид-во „Рекорд" у Коломиї. Рік I. Ч. 1. Коломия, за березень 1929. Місячник робить симпатичне враження. У програмовій статті редакція заповідає працю над розробленням ідеольоґії нашого купецького стану. Крім того приносить це число богато практичних вказівок і теоретичних міркувань на торговельні теми, що без сумніву заінтересують широкий загал нашого купецтва.

„Жіноча Доля", двотижневик для українського жіноцтва. Рік V. Ч. 6. Коломия, 15. березня 1929 р.

„Чорноморе", журнал українських студентських братніх корпорацій. Рік вид. 2. Ч. 2 (5). За січень-лютий 19_9. Варшава.

„Вісти" спілки інженерів та техніків українців еміґрантів у Польщі. Виходить у Варшаві у літоґрафованому виданню. Рік вид. I. ч. 2. За січень-лютий 1929.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський театр:

Вівторок 19-го, г. 3·00 попол. „Пан Дамази", комедія.

Вівторок 19-го, г. 7·30 веч. „Ксьондз Марек" Словацького.

Середа 20-го, г. 7·30 веч. „Двох панів Б.".

Четвер 21-го, г. 7·30 веч. „Борис Ґодунов" (40% знижки).

Кіна.

„Аполльо": „Райський огород".

„Лев": „Божеська жінка", Грета Ґарбо.

„Оаза": „Останній приказ".

„Палас": „Йошівара — кут розкошей", Бриґ да Гельм і „Через тріх до щастя", Л. Гарвей.

„Пан": „Залив смерти" (радянська фільма на основі повісти Леонідова).

„Фатаморґана": „Каріера нинішного молодця".

„Химера": „Студентський флірт" або „Геройка арени".

Програма радіо.

Середа 20-го.

Льондон (358). 16·45 Клясичний концерт. 20·45 Камерний концерт. 24·00 Музика до танців з „Клюбу Амбасадорів".

Париж (1744). 15·45 Концерт 18·45 Пате.

Давентрі (482,3). 2_·00 Вечір Стравінського.

Відень (519,9) 16·00 Ірляндська музика.

Мюнхен (536,7) 16·00 Легкий квартет.

Брюсселя (3_9,7). 20·30 Концерт королівського Т-ва Зоольоґічного.

Будапешт (5_4,5). 17·35 Циганська музика. 22·35 Військова музика.

Харків (1680). 17·30 Курс української мови. 20·00 Підвищення врожайности.

Четвер 21-го.

Льондон (358). 20·45 Концерт орхестри.

Париж (1745). 1_·30 Концерт орхестри Льокателі. 18·45 Пате. _0·30 Концерт.

Берлін (475,4). 20·00 Концерт з салі Райхстаґу.

Мюнхен (536,7). 19·30 Концерт М. Бравса.

Відень (519,9). 16·00 Квартет. 20·00 Симфонічний концерт.

Штутґарт (321,2). 22·30 Камерний концерт.

Лайпціґ (361,9). 21·25 Концерт радіоорхестри.

Будапешт (554,5). 17·45 Російські балалайки. 19·05 Мадярські пісні з циганською капелою. 22·30 Джезбенд.

Москва (1450). 16·00 Симфонічний концерт.

Харків (477). 16·30 „Наша сонячна система" в дчит. 17·00 „Про гіпнозу". 18·00 Камерний концерт. 18·30 Опера.

Варшава (1355,7). 17·55 Камерний концерт. 22·30 Дансінґ.

Листування редакції.

о. М. О. Вікно. Програм радіо з Риму та Мілано не можемо подавати, бо їх здебільша не подає журнал „Радіові програми", яким користуємось.

Спішіться з висилкою членських вкладок до Т-ва „Просвіта". Нехай ні одного не буде між нами, який не став би в ювилейному році його членом.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича

Гримайлів:
20.III. Маруся Богуславка.
21.III. Казка Старого Млина.
22.III. Два злодії.
23.III. Вихрест.
24.III. Ой не ходи Грицю

Товсте:
24.III. год. 3. попол. Маруся Богуславка.

Хоростків:
25.III. Маруся Богуславка.
26.III. Вій.
27.III. Казка Старого Млина.

Будзанів:
28.III. Маруся Богуславка.
29.III. Вій.
30.III. Вихрест.
31.III. Казка Старого Млина.

Теребовля:
1.IV. Базар.

Тернопіль:
2.IV. Базар.
3.VI. Воскресення.

Матуристи Академічної Гімназії у Львові з року 1911. Товариський З'їзд відбудеться дня 10. травня ц. р. Близчі інформації подасться пізнійше. Участь в З'їзді зголошувати на адресу п. Д. Вахнянина, Львів, Ринок ч. 10/II пов. („Рідна Школа"). — За Комітет: **Д-р Ст. Блик, Д. Вахнянин, М. Климкевич, М. Струтинський, В. Целевич** 1643 1—3

Вийшовши на волю, уважаємо нашим обовязком зложити подяку за всі труди та заходи в нашій справі Вп. П.: Д-р Володимирові Бемкові, Д-р Василеві Возняковi, Д-р Михайлові Західному та послові Володимирові Целевичеві, як рівнож Вп. Меценасовій Марії Вознякoвій та усім, що в часі нашого побуту в тюрмі піклувались нами та не забували нас. — Бережани, в березні 1929 р. — **Петро Сагайдачний, Василь Булик, Дмитро Семчишин, Михайло Штепований, Федь Віятик, Микола Тикайло, Іван Яцишин, Федь Бакович, Василь Колодницький, Володимир Душник, Ярослав Кальба, Сидір Комаринський, Богдан Будник, Степан Борис, Василь Галій, Михайло Шмуґовський, Федір Якимець.**

Управа Товариства вояків Армії УНР. подає до відома пп. Членів Товариства, що дня 7. квітня ц. р. в годині 14-ій в Українській Станиці при м. Каліші в помешканні Клюбу Товариства відбудуться Загальні чергові Збори Товариства. Порядок денний: 1. Вибори Президії Зборів. 2. Справоздання Управи й Ревізійної Комісії за відчитний рік. 3. Вибори Управи, Ревізійної Комісії і Гонорового Суду. — Коли у призначену годину не прибуде одна трета всіх членів Товариства, то наступні Збори призначаються на год. 15. тогож дня й рахуватимуться дійсними при всякій кількости зявившихся. — Примітка: П. П. Членів Товариства, що мають заяви до розгляду їх Загальними Зборами, проситься надіслати їх до Управи не пізніше 1-го квітня. — **Управа Товариства.**

Подяка.

По невіджалованій, тяжкій для нас втраті Мужа і Батька бл. п. Остапа Весоловського, судді окружного суду в Стрию, — складаємо сердечну подяку усім його щирим Другам, які в часі тяжкої недуги Покійника відвідували, а відтак взяли участь в похоронах. З окрема дякуємо о. Мітратові Базюкові за ласкавий провід в похоронних обрядах, о. Д-ру Литвиненському, о. деканові Гошовському та всему духовенству Стрийщини за ласкаву участь, делеґатам усіх стрийських товариств і представникам Пласту зі Львова пп. Пасецькому і Мариашеві за віддання послідної прислуги Покійникові, а Д-ру Гарасимові, п. Устияновичеві, п. Білерові і Д-ру Луженькому за пращальні промови. Рівнож дякуємо Д-ру Місінському за повні посвяти заходи при ратованню життя Покійникові.

1641 1-1 **Жінка і сини**

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.